

Podavatel:
Sdružení Čechů z Volyně
a jejich přátel
Na Hřebenkách 20
150 00 Praha 5

O.T.

P.P.
101 712/2000
110 06 Praha 6

1 ks

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Setkání a loučení v Hněvotíně

Stalo se již tradičně, že v památných květnových dnech spojených se vzpomínkou na ukončení nejstrášnejší války u dějiných lidstva a osvobození naší vlasti od okupace fašistickým Německem se konají setkání našich krajanů, volyňských Čechů a bývalých příslušníků československého zahraničního východního armády – t. s. č. arm. Sboru v SSSR pod velením arm. gen. Ludvíka Svobody.

Jsou to dny, kdy historie znovu bezprostředně ožívá v myslích lidí, zmocňuje se jejich rozumu a srdci. Je v lidské přirozenosti, že při výročí významných událostí alespoň na chvíli povzbudit v zamýšlení a pohlížet zpětvej do minulosti. Počítáme, při tom krok, které jsme ušli, zkoumáme dosud završené dilo, znovu prozíráme radost ze všech úspěchů, v nichž je i kus naší vlastní pocitivé práce. Vzpomínáme památky těch, kdo se nedožili let, kteří kvapem prošla, zanechala mozaiky na našich dlaních, vrásky ve tvářích a vektalem kohouta na našich skárnách, aby napsala historii, jíž my mohli nejen žít, ale i vložit.

I v tomto roce se takový setkání konalo v řadě regionů, kde jsou bývalí volyňští Češi usidleni. Přihlásil se jsem do Hněvotína v Olomouci, který leží v tom požehnaném koutku moravské země, v němž z knofliku ztraceného na poli vyrostoucí a zcela nové getat. Přihlásil jsem se i proto, že se cítil postupně sedlaven na rozlučkovou s těmi, k nimž mě spojují ty nejsilnější zažitky, dopady, události a vzpomínky na minulost společně prožitou na Volyni, na Dukle i domu po návratu do staré vlasti předčeské předků.

Setkání se konalo 5. května. I počasí se vydávalo. V nočním řívalu, ve dne však květnu a vonělo, sluníčko se usmívalo a hřálo. Kapela před kulturním domem vyhrávala, hosté se sjížděli a scházely zblízka i z míst hodně vzdálených. Na 180 se jich přihlásilo a dostavila se i další. Nečekaně se objevili Ing. Jíří Hofman a PhDr. Jaroslav Vaculík, Csc. Ještě větší bylo naše překvapení, když oznamovali, že hodlají při této slavnostní příležitosti pokřtít již z. d. Dějin volyňských Čechů. I stalo se tak ihned před zahájením oficiálního počátku setkání. Ing. Jíří Hofman informoval o nejdůležitější publikaci a vydavatelské činnosti Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, o dalších titulech s volyňskou tematikou a velmi pochvalné se při tom zmínil o nedávno vydané Historii Českého Boratina manželu Anny a Josefa Vlkových. Kmotrem 3. Dílu Dějin volyňských Čechů se stal vedoucí olomouckého regionu SČVP Vladimír Tengler.

Po krátku knihu následovalo velmi zdařilý kulturní pořad žáků místní ZŠ Dadeně na volyňsko-hanáckou notu. Zazněly verše Jana Pospíšila Vesnického moje na Volyni, české lidové písničky, ukázký lidových tanců a také scénka o tom, jak na Hanou vyrostou z knofliku ztraceného v poli celé zbrusu nové getat.

Oficiální část programu byla začátkem státní hymnou a uctěním památky zemřelých. Poté byl k poznání ohlášen 1. a 2. světové války, který je bezprostředně blízkostí kulturního domu, položen věncem.

Z účasti všech přítomných ho pokládal br. Josef Nerad a br. Vladimír Tengler. Na jmenném seznamu padlých jsou uvedeni na prvních místech oba jeho bratři: Tengler Antonín 1944 a Tengler Josef 1945. Nemohl jsem nevpomenout si, jak jsme nedávno spolu s Vladimírem a jeho manželkou pokládali věnce s delegací ČsOL při zježdu na Dukelské bojiště a na hřbitov v Liptovském Mikuláši, kde jsou jeho bratři pochováni. Osud dovezl byť nedůvod hromký.

Přivedeme slavnostního počátku v kulturním domě a členem organizačního výboru pro tento setkání „hanáckého“ regionu (Moldava I a 2, Nová Mirošov) známou Kocandu, Májovku – Ameriku a Žornovitou byl Vladimír Polák, jehož otec se stal obětem letecteckého útoku na nádraží v Rovině u v březnu 1944 jako příslušník 1. čs. sam. brigády. Vladimír se svého úkolu zhostil skvěle, i když bylo nutno program měnit a trochu improvizovat.

Následovaly projekty pořadatelů a hostů. Jako první vystoupil vedoucí olomouckého regionu SČVP Vladimír Tengler. Vzpomínal na předchozí dvě setkání, vyjádřil potěšení, že se sešly těžké tolík krajany a popálil vše, aby si odnesli ty nejlepší vzpomínky na to, čemuž se na setkání poslední.

Potom pozdravil přítomné spoluobčany i byt pěspolní starostku obce panu Iva Milíkovou. Podrobne informovala o tom, co se v Hněvotíně deje a chystá. Ředitelka školy paní Alena Večeřová popálila vše, aby prozily přijemné chvíle z tak vznášené přátelského setkání.

S významným projektem vystoupil místopředseda SČVP a vedoucí severomoravského regionu MVMdR. Vladimír Samec, který podal podrobnou zprávu o činnosti a úkolech našeho Sdružení. Na něm promluvil Jaroslav Chudoba, bývalý předseda Svazu Čechů z Volyně a vedoucí redaktor Věrné stráže. Zdůraznil, že žádná krajančí větve českého národa v zahraničí neprozila tak ponutný osud jako Češi z Volyně. „Jsem vás dve mimorádně udaleností, o nichž se chci zmínit“, uvedl, „a dve použitní místa, k nimž v čase a pokroku směřují dnešní naše vzpomínky a kroky. Tím prvním je Dukelské bojiště, tím druhým je místo, na němž kdysi stával Český Malín – Lídce volyňských Čechů.“ Jeho projek působil doplnil Josef Nerad, když uvedl údaje o účasti krajanů z Moldavy a volyňských obcí v čs. zahraničí východního armád. Ze 116 dobrovolníků jich 25 položilo své životy v boji za osvobození ČSR. „Doufejme, že český národ nezapomene na svou minulost“. Téměř slovy svůj emotivně laděný projek ukončil. Josef Nerad teď žije především pro své vnuky a je na něm přávem hrůz. Zvláště v Radku, který na dědu nedá dopustit a udelá pro něj, jak sám řekl, co mu na očích vidí, protože si to děda zaslouží. A stále aktivním a členem ředitelou Neradovou, na jehož bedrech vedle Vladimíra Tenglera a Vladimíra Poláka ležela celá tisíce přípravy tohoto krásného setkání a loučení v Hněvotíně, bude 22. září už neuvěřitelným osmdesát let. Narodil se na Moldavě 1., na Dukle byl přezkumán v 2. polovině praporu 1. čs. sam. brigády. Po padělosti letecteckého pohřbu jako poradce rezíderské Hřízde při nařízení finanční Dukle krev a myslus. I takové mám přátce a spolubojovníky.

Adr

5/2001

ročník 11

Potom shromážděné účastníky setkání ještě pozdravil za region Mohelnice br. Mach, po něm příslušnice čs. zahr. Východní armády mlk. Irena Malinská za pražský region. Se svým extempore vystoupila rovněž paní Helena Křížková, také legionářka, která se mimořádně zasloužila o vydání známé publikace Ženy bojující. Své věrované curriculum vitæ (životopis) užívala dvojversímem: „Budu-li mít zdravé krovky, chci se dožít aspoň stovky.“

Slavnostní připomínk, který pronesl průvodce pořadem Vladimír Polák, a zpěvem Mnoga ljeta byla oficiální část setkání ukončena.

Rálo se, že čas nezastavil. V Hněvotíně to ale neplatiло. Tam ho dokázali dokonce vrátit o mnoho let zpátky. A to když nejdřívná kapela po vydáném společném obědě spustila. Muzyky, muzyky a pokračovala téměř „nejdřívějšími z lidových evergreenů našeho mládí“ - polkami, valčíky a tangy. A tak jsme mohli vidět, jak náhle o mnoho let omládl Vladě Samec předvídávěl temperamentní své taneční umění, jak Josef Hnězdil povídával pro svou samozřejmonu a milou povinnost provést, všechny své kamarádky a známé, jak i ženy, kterým chyběly tanecničnosti, to vytáhly spolu. A kdo si už opravdu na tanecní parket netroufal, poslouchal, dival se, povídal si s přáteli a známými, vyzpomíval.

Po dvacáté hodině se salá začal vyprazdňovat, loučili se přespolní a hosté se vzdálenějších míst. Ale ti domácí se ještě dluho nemohli rozjet.

Kdo z nás věd, zda potřebuje budoucí veselé zas uhildá?“

Jaroslav Chudoba, Milostin Na toto téma nám přišel do redakce i další příspěvek od vedoucího Olomouckého regionu p. Vladimíra Tenglera. Jelikož obsahuje stejně údaje jako článek p. Chudoby, uveřejňujeme z něj jenom báseň:

ZVONEK

Moldavské u školy
Zvonek, který tolíkův vyzvánél

při poslední cestě občanů na malý hřbitovík,
tolíkův volal k ohni

Zvonek, Jenž tolíkův volal na poplach,
když v dohabs zlých se děla někomu křivda

Ten malý zvěnčí zvonek byl svědkem slávy,
rozkvětu i pádu a znovu smrtvýchvstání

jedně české obce v cizině...

Před odjezdem do vlasti

byl zvonek slavnostně předán do pravoslavné církve,
byl dojemně loučen občanů, neboť ten malý zvonek

se jim stal velkým symbolem,

který je spojován v dohabs dobrých i zlých.

A na lipu uprostřed obce, a ke bude slavní zpív dluhou

vypřevít

o zanechané památky Čechů na Ukrajině,
památky práce, nezmírné píle, mozolitých rukou

i zaslepených očí.

Však vzpomínky moldavských občanů

tam velmi často do jejich stínu zaletí!

Za olomoucký region Vladimír Tengler

DULEŽITÁ ZPRÁVA

Nákladem Masarykovy univerzity v Brně právě vyšel III. Díl Dějin volyňských Čechů z pera vedoucího katedry historie Pedagogické fakulty MU doc. PhDr. Jaroslava Vaculka, Csc. Díl začíná období 1945–1948 s výhledem do roku 1958. Cílem jednoho výtisku příměří nákupu ve fakturaci prodejny byla stanovena na 86 Kč. Jednotlivé i hromadné objednávky posílaly na adresu: Prodejna skript Pedagogické fakulty MU v Brně, Poříčí 9, 603 00 Brno.

Doc. PhDr. Jaroslav Vaculka, Csc., vedoucí katedry

Předsednictvo CV ŠČVP vítá každou dobrou knižní publikaci o naší historii. Krajané si ji rádi přečtou a úroveň posoudí. Doporučujeme všem vedoucím regionu její nákup a distribuci.

Prof. V. Dufek, předseda, V. Kuchynka, tajemník

Jak jsem na Volyni několikrát málem přišel o život

V dobu druhé světové války a ještě krátce po válce jsem se několikrát dostal do situace, kdy jsem málem přišel o život.

Poprvé to bylo v září roku 1943, kdy k nám do Kupičova napadly vtrhly německá armáda. Jak se uvádí v Kronice (str. 89) vojáci obyvatelstva přizáklady, aby se shromázdili na Rajčuru, kde se budou vydávat německé osobní doklady. Každý muž jednotlivě předstoupil před stolek, kde odhalil své nacionále a dostal německy psané potvrzení. Většinu obyvatel hned nato propustili. Několik málo ověřených do zvláštního oddílu, který zůstal v občanském německých vojáků na Rajčuru. Mezi nimi jsem byl také já, ale nepamatuju se, kdo další. Matka běžela za tlumočnickou jednotkou. Koňárem a ten k řešení, že všechno skupina jsou banderovci. Matka vyzývala, že prý se tomu sami usmívají. Co všechno se kolem obléhání samozřejmě nevěděl. Mušeli jsem vše v tomto obléhání stát dlouho pře poleden. Poté Němci nechali vynést stoly a židle, ke kterým se většině posadily a nás řídili nedostatečný přiváděl. Komu se když většinu cíti výslech. Vypívali se nás (ta jediná, když pamatuji), kdo z nás je banderovec. Nejedl jsem všechno, protože jsem byl průběhem dne v plnému mozu náhodně skutečně byl. Po všechno. Neměl jsem i námět povztržení a rozpuštění nás. Ale právěpodobně jsem byl vybrán pro nucené práce na vymývání obuvi. Chodil jsem pak totiž několik dní ze vstupu, kde proti kostelu stál na poli motorová mlátička Josefa Fiály a my (doplň to pár) přihlíželi svou vzmotněností někomu, kdo jí proží se mnou? jsem musel pracovat při jeho obsluze. Jednou jsem „daval do masiny“ a pod sakou mi vlezla myš.

Pordruhé to bylo krátké potom, co jsem se jako běženci ubytovali na jaře roku 1944 v Boratíně u Bohatce. V jednom domě jsme bydlely tři rodiny, takže spotřeba dřeva na topení byla jistě známa. Proto p. Bohatce požádal jednoho sovětského vojáka, aby přivezl dřevo z blízkého lesa. Jel jedním kolou p. Bohatce a já jsem jeho pravdepodobně dobrovolně s ním. Zatímco voják připravoval dřevo na výtopnu, mi samopal, abych si zastřílel. Chodil jsem po lese a střílel. Dostal jsem se až k cestě, po níž krášel od Lucka sovětský důstojník. Zřejmě slyšel střelbu, která hoylekala. Sídlil tedy velece obavlivě a přiblížil se až ke místu s pistolí v ruce. Když viděl, že nedohlídau zaútočit, pistoli schoval. Probléh mezi námi nejáky rozhovor, na jehož obzah se jíž nezapamatovat, že jsem jistě miloval ruský špatné, mohl mě napadnout za zbraň – vždyť fronta byla vzdálena jen několik desítek kilometrů. Ale zřejmě viděl, že jsem jen kluk, který si chtěl zařídit, a proto odesel. Voják po návratu z lesa dostal za příči od p. Bohatce krov jiného, také samonosku. Trochu se napil a když vylepil před Bohatincem dom, šla právě kolaudaci boratinského děvčata. Co se mezi nimi odehrálo, nevím. Jisté je, že voják vystěl do domu, ať seřídila a zrenila jednu divku do nohy. Divka se potom dlouho slínila. Voják se pak vyskytl uvolněn na mě, že jsem také střílel a proto jsem byl vysýchaný vojenskou policií, což ale pro mě zádně následky nemělo.

Potřetí: Při jsem krámu uvázavu a provaze blízko Boratina na příkopě podél pole. Náhle zobil vystoupil ozbrojený sovětský voják a chěl, abych se legitimoval. Měl jsem u sebe pouze originální polský

psaný křestní list. V Boratíně, kde jsem tehdy před koncem války bydlel, siče seřídila (národní výbor) na pozádání vydávala ruský psané povztržení o tototoznosti, ale neměli razítko. Misto těho se na konci dokumentu otkrila kouzlová petrovská naměřená v inkoustu. Matka však nechala, abych si také nějaký nedokonalý dokument nechal vystávat, protože rozumně uvažovala, že falešné razítko v petrovce by mohlo být velice nápadné, a tedy horší než polské dokumenty. Voják k mým krestním měl dřívou prohlížet, a pak se rozhodl, že přjdou s ním. Po několika stehcích metrach si znovu vzmotněl na můj křestní list. Ztřásl jsem se a on si „bumzáku“ opět drolou prohlížel. Nakonec mi list vrátil a poslal mě zpátky kráve, kterou jsem tam zanechal samotnou. Tak jsem se teď vydal.

Napospol to bylo do jaře roku 1946 nebo ještě rovnovék. To jsem chodil do Lucka do školy. Jednou v podvečer jsem vyzpovázel jednu spolužáčku, která bydla blízko za městem. Na kole nás předjel sovětský důstojník, který však náhle z kola spadl, protože byl dost opilý. Vstal, vytáhl pistoli a začal na mě mít s tim, že jsem ho z kola shodil, a že mě zastřílel. Dalo hodně přemlouvání, zejména ze strany spolužáček, aby se uklidnil. Nakonec poručil, abycho kolo postavil a až si na něj sedne, abyho bylo roztažilo. Stalo se podle jeho práva a voják byl značně vratec, nás opustil a odjel.

Byla to složitá doba a proto jsem se všichni do Čech vrátili. Jaroslav Fiala

„rekvoval“, přiběhl tam hospodář, ale když jsem „zarepoval“ zámek karabinu, tak ještě rychleji zmizel. Objevil jsem tam také pytel fazol a také jsem si nejáky měl. Měl jsem toho plný „plesek“. Mysl jsem nejen na sebe, ale také na kamárdy.

Na rozoučroucenou jsem řek hospodáři, že kdyby mi dal pytel bochníku chleba, tak jsem mu podekovařil a odešel. Také jsem mu řekl, že nejem žádny zloděj a do výběru jsem nešel kvůli rabování. Sibil jsem mu, že jestli ti přezijí a bude možnost, tak se s ním přijedu vyrovnat. Bohužel k tomu nedošlo, protože konc výběru vše zamíchal trochu jinak. Abych nezapomněl, že jsem mu poradil, jak to má schovat a jakou chybou udelal, že jsem to objevil. Výpravně končil slovy: „Vašku, člověk má dykty vlastov člověkem“. Tukl jsem si znova a starý partyzán pokračoval dalším přiběhem. Ten ale až příště.

Dle výprávě Jaroslava Houžovce zpracoval

Václav Kytl

Žákům MATICE ŠKOLSKÉ

v Lucku

A ostatním zájemcům o setkání

Vážení přátele!

Dobrý den! S Vámi povídám na setkání Matice Školské v Lucku, které se bude konat v hotelu Rájec U Štěstku (ročník Litoměřice) den 16. června 2001 od 12 hodin. Účastníky poplatek je výš výše 180 Kč uhradíte u preventace.

Ústřed leží na trase Litoměřice–Česká Lípa. Hotel se nachází zhruba 300 metrů od zelenění stanice. Pokud budez požadováno ubytování, jehož cena čini 160 Kč, uvedte v přihlášce požadavek na ubytování. Přihlášky zasílejte nebo telefonujte (0416/798370) nejdpozději do 10. června na níže uvedenou adresu: Vladislav Opočenský, Chotiněves 70, 411 45 Ústík

Dopis čtenářky

Odebrájte Zpravidlo už skoro rok a sem s ním velice spokojena. Bydlíme v malé vesničce, kde jsem jediná z Volyně, a tak nemám možnost chodit na schůzky přátel. Tak mi to vymahávají Zpravidlo. Děkuji vám, kdo do něj příspěl. Zároveň bych si ráda objednala knížku o Boratíně – Dějiny Českého Boratína, a ještě v listopadu r. 2000 vydalu knihu. Sfotetu věků. Moje adresa je Vladislava Hricová, Nahoféčice 31, Libenec 439 83

„Honorovy partyzán“

Sedime u Houžvic v kuchynce a vyzpovíme o všem možném. Starý partyzán pobývá ze své neodmyslitelné fařejčkou a sem tam polkne „proslavenou slavou“. Tak přaby se mu lépe vyzpovídat, ať se vraci ve vzpomínkách do roku 1944. Vašku, bylo to nejkrásnější koncem jara. Byly jsme obklopeni sovětskou a maďarskou jednotkou. Všechno když jsem se bránil jak my, přišli polštíci polské AK, tak i sovětský partyzán. Hlavodáři jsme a o nějakém pravidelném zásobování potravinami nemohla být ani řeč. Vysloviteli jsme v mistřino v obyvatelstva, které v tomto Volno-Polském pomoci bylo již hodně zábidače.

Přívěk v té době náš pátral například na Bohem zpomenutou vesničku, kde jsem se dalo nezapomenout. Imdík byl vyzájem vojáci, aby přinesli nějaké potraviny. Když jsem tehdy určen ale připojil mi samopal, abych si zastřílel. Chodil jsem po lesu a střílel. Dostal jsem se až k cestě, po níž krášel od Lucka sovětský důstojník. Zřejmě slyšel střelbu, která hoylekala. Sídlil tedy velece obavlivě a přiblížil se až ke místu s pistolí v ruce. Když viděl, že nedohlídau zaútočit, pistoli schoval. Probléh mezi námi nejáky rozhovor, na jehož obzah se jíž nezapamatovat, že jsem jistě miloval ruský špatné, mohl mě napadnout za zbraň – vždyť fronta byla vzdálena jen několik desítek kilometrů. Ale zřejmě viděl, že jsem jen kluk, který si chtěl zařídit, a proto odesel. Voják po návratu z lesa dostal za příči od p. Bohatce krov jiného, také samonosku. Trochu se napil a když vylepil před Bohatincem dom, šla právě kolaudaci boratinského děvčata. Co se mezi nimi odehrálo, nevím. Jisté je, že voják vystěl do domu, ať seřídila a zrenila jednu divku do nohy. Divka se potom dlouho slínila. Voják se pak vyskytl uvolněn na mě, že jsem také střílel a proto jsem byl vysýchaný vojenskou policií, což ale pro mě zádně následky nemělo.

Potřetí: Při jsem krámu uvázavu a provaze blízko Boratina na příkopě podél pole. Náhle zobil vystoupil ozbrojený sovětský voják a chěl, abych se legitimoval. Měl jsem u sebe pouze originální polský

Vzpomínka na školní výlet

Psal se rok 1939, začátek července, konec školního roku 1938–39. Na Chomoutově v polsko-české škole v té době učil řefřem poklad mladý český učitel p. Václav Javřík. Pocházel z Moravy z Českého Těšína. Mluvil perfektně čestinou a také polštinou. Měl zálibené ve zpěvu, hrálo a divadlo, sportoval se, chodil jsem do okolí na výlety, v létě do Klevanu na rybník apod. Byl mladý, pohledný a slušně vystupoval. Byl oblibeným u dětí i u dospělých.

Před prázdninami r. 1939 nám připravil výlet zajišť výlet. A to už nejen do okolí jakooby očejně, ale naše poměry už malinko do světa. Výlet byl naplánovaný se sousalem rodicem do Kroměříže a Počájetova.

Pátek ráno nás takové komofórum doprovázilo do Orzeran na nádraží k vlaku. Jelo se do Dubna, kde se přestoupilo na další vlak do Křemence. Pro mnohé zájazy těžka výletní výprava byla první v životě. A to už se zdálo byt malým obdrozdovouživní.

Po výletu jsme dorazili do Křemence. Na nádraží, kde vše měsíce, jsem počítala studenty zámečku kremeneckého lycea v moderných slušivých stejnokrojích, v moderných kšiltovkách čepicích, děvčata-sudentky v baretcích, hezký se vymíjali mezi osmnáctiletými lidmi. Rozjížděli se do svých domovů do vzdálené Polska, netušíc, že to jsou jejich prázdniny počítadlo.

Odpoledne jsme jsem se vydali po skupinkách na malý průměr města bez p. učitele. Toto měl toho času nájazd jiné povinnosti. Město Křemencem co do velikosti bylo běžně okenší (poviatové) město. Mělo až 15 tisíc obyvatel. Spal jsem se turistické noclehárničce v jedné větší místnosti, na podlaze strůžek, protádralo a deka. Tam v té budově jsem se také stravovali, vše v kuchyni společnou.

V sobotu dopoledne jsme vyzájali s místním průvodcem po památkohodnotných městě, mimo jiné jsme navštívili kremenecké muzeum a horu Bonu na vrcholu se starým hradem, tyčícim se vysoko nad městem, kde nás průvodce seznámil s historii hradu i samotného města. Odpoledne jsme strávili většinou v městském parku, kde za krásnho počasí koncertovala vojenská posádková hudba. Muži-kontaj-vojáci napárali, jak to v Polaku bylo zvykem. Našež p. učitele ta hudba tak vyzpovídala, že naši tito jiní před nášménem, když jsme vstávali, se vysokou nad hlavou zvedli a řekli: „Zde jste jenom křemencové poviatové město.“ Mělo až 15 tisíc obyvatel. Spal jsem se turistické noclehárničce v jedné větší místnosti nás obklípkali a asi dočela podávala, že nebezpečí lidí, kteří se v nám tleskali. Jedna paní se otvírala okna a všechni nám se slyšeli. Všechny libilo, nám poslala poštoběh. Dva týci chlebě s medem a se sýrem. A po tom vystoupění jsme se ve městě stali už trochu známí.

otázkách, které byly projednány na konferenci a o potvrdily výstavě. V dalším jednání bratr Kučera předal příkazy novým členům brněnského regionu: Miroslavu Niče, Václavu Štipkovou a Helleně Smolářukovou.

V dalším jednání promluvil konzul Ukrajiny Ing. Pavel Kamaryta. Kromě jiného řekl: Poté, což jsem řekl, že volyňští Češi stále udržují kontakty se zemí Ukrajinou, kde prožili 80. roky. Nabídli pomoc při převezení českých knih na Ukrajinu apod. Bratr Kučera pak oznámil, že dne 7. března t. r. skupinu volyňských Čechů regionu Brno položila kytičku k pomníku T. G. Masaryka.

Následovalo pohostinit a na harmoníce k poslechu a tanci hrál pan Milan Kučera. Tančilo a zpívalo se do 19.00 hodin.

J. Vítová
Poděkování regionu SČVP M. Láznič - odborce Tachov.

Velice ráda jsem přijala pozvání na příjemné setkání krajanů regionu SČVP Maršín Láznič - odborce Tachov, které se konalo v Tachově. Přijeli se mnou i členové karlovarského regionu manžele Boučkovci, Glancovou a Vladimírem Vajškarem. Dívčí odborce Tachov při Růženka Kučerová-Válšová po uvítání přítomných předala slovo vedoucímu regionu M. Lázničovi Jaroslavovi Juhovi, který zhodnotil přáci regionu M. Lázničovi.

Z příjemných dárků byla sestavena bohatá tombola - 235 cenných a plných sladkých dobrat, jak už to tradičně při volyňských setkáních bývá. Oběd a o co jsem požádala se dobře postaral personál restaurace „U obušku“, kde se setkání konalo.

Bylo tam hodně krajana z množné vesnice Olsanský, s některými jsem se viděla poprvé od reemigrace do staré vlasti. Neopoznala jsem spolužáka ze základní školy, milou Aničku Vájkšlebkovou a Mamou Boučkovou-Kopeckou. Zavzpomínil jsem si, zazáplival. K tanci a poslechu nám zahrál veselý harmonikář (jmeno nevím). Patří mu velký dík! To setkání bylo tak srdečné a veselé, že se nám ani nechcelo domů. Na zpáteční cestě jsem se musetě ještě zastavit ve dvou rodinách - Kopeckých - Boučkových, kde se staly probíhaly jidlem a pitím. Domů mě přivedly Boučkovou s veselou náladou. Nadeři pijní alkohol, ale stačilo jen „ochutnat“ z každé lahvičky... Když jsem si řekla „dost“, nali mi další i třetí že... Ochutnávka naší domácí z jablíček - a věta, byla moc dobrá.

Doučovali jsme se i v Tachově, že poprosíme naši milou krajanou Karolínu Pánkovou, aby nám zprostředkovala zájezd do Olsanek. Například by se cely autobusy. Pečlivě doufáme, že se to podaří.

Touto cestou děkujeme i zdejším karlovarskému regionu i ze sebe, za mili propravnou vedoucimu regionu M. Láznič a hlavni vedení odborce Tachov Růženka Kučerová-Válšová a všem, kdo pomohli organizovat toto krásné setkání.

Zdravím všechny přítomné a zvláště moje Olšáňáků! Jen tak dál, všechni krajani!

Věra Pelcová-Vejrová, Region Karlový Vary

Severoamerický region

V dopise p. Jerry Kryl děkuje my Súchopárové za její krásný článek a oznamuje, že členství ve Sdružení zruší tuto členovu Antonína Holátku. Hélén Holátková a Ing. Jan Vanek se pro nemoc nemůže zúčastnit činnosti regionu.

Ná závěr přeje hodně zdraví všem výerným Volyňákům, kteří podporují naši činnost.

J. Kytl

NAŠI JUBILANTI...

Severoamerický region

V tomto regionu se dožila 28. 4. 2001 95 let Marie Odstrčilová z Chomoutova, nyní bytem v Toronto - Kanadě. Mnoho zdraví do dalších let ji přeje syn Antonín s rodinou a také vedoucí tohoto regionu jí přeje vše nejlepší a hodně zdraví. Také její sestra při Ludmilu Dvorákovou se dožije 10. 11. - požehnaného květnu 99 let. I té patří naše nejupřímnější přání všechno dobrého a hlavě zdraví.

J. Kytl

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravidla. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Praha. **Cíles konta:** 000000-1937591369/08000. Če společnost a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení:** Marie Nečasová, Švádnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nas neupomnula o zveřejňování dárků - daru můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!

Krajáne! Neposílejte v žádém případě peněžní dary na adresu redaktory! Díky za pochopení.

Záležitostí tykající se evidencie členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenku 20, 150 00 Praha 5

Tírat: Zpravidla Ydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako obecná. **Sédfaktor:** Věra Letzelová. Přispěvky nejsou honorovány, nevyžádána rukopisy se nevracejí. Přispěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Letzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zápisů povolené Česká pošta, s.p., odesílá výhradně závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo výšlo: 25. 05. 2001

Region Karlovy Vary

Jaroslavka Janez z M. Zubovětový bytem v Rožnově u Sokolova se 1. 7. dožije 93 let. Janez Otáš z Sivru, bytem v Ostravě n. O. se dožije 25. 8. 70 let. Slavík Václav z Černovice-Lipiny, bytem ve St. Poli, se 6. 9. dožije 70 let. Kliment Antonín z Luthardovky bytem v Nejdíku, se 12. 9. dožije 77 let. Tyrk Vladimír z Mirohošť, bytem v DD Staré Role (další údaj chybí). Ulrich Vladimír z M. Zubovětový, bytem v H. Slavökové se 10. 10. dožije 50 let. Cingrošová Marie z Vysoké České, bytem ve St. Roji, se 19. 10. dožije 83 let. Jančová Ludmila z Kvasílova, bytem v Ostravě n. O. se 14. 10. dožije 70 let. Horáková Helena z Humotarské, bytem v K. Varech se 25. 10. dožije 65 let.

Všem našim jubilantům přejeme zdraví, štěstí, dobrou pohodu a hlavně veselou náladu, vždyž žijíte je krásný. Za členy regionu i za sebe blahopějte

Věra Pelcová

Region Domažlice

Ve 3. čtvrtletí se dožívají významného životního jubilea:

3. 6. - 72 let, Jirina Tůmová ze Sofiejevky - Plzeň. 16. 6. - 79 let Kettnerová Helena z Hlinska - Mašovice. 19. 6. - 76 let Kralovina Anna z Kučerov - Nyfany. 24. 6. - 68 let Zápotocký Vladimír z Ossie. 29. 6. - 64 let Burdová Ludmila z Kopce - Horšovský Typ. 29. 6. - 77 let Jedlická Alexandra z Městečka Mirkovice. 3. 7. - 56 let Láďová Božena z Lázník - Mirkovice. 7. 7. - 75 let Jindřicha z Moldavy - Zelev. 23. 7. - 78 let Martová Leopoldina z Moldavy - Zelev. 23. 7. - 57 let Ledvinová Zdeňka z Ivančic-Horšovského Typ. 29. 7. - 84 let Simková Anna z Mořešnice. 9. 8. - 78 let Ing. Kopta Vladimír, Zavale Mirohošť - Klatovy. 15. 8. - 80 let Diviš Vladimír z Muzikovky - Polžice. 20. 8. - 65 let Záček Jaroslav ze Sklinc - Mečov. 18. 8. - 80 let Rieglová Anna z Mořešnice. 22. 8. - 86 let Rychliková Antonie z Ivančic - Polžice. 26. 8. - 79 let Křivková Marie z Račina - Polžice. 8. 9. - 64 let Biňovcová Marie z Kopce - Trutnov. 10. 9. - 65 let Hudečková Evženie z Račina - Poběžovice. 14. 9. - 87 let Šubrtová Libuse z Ivančic - Polžice. 15. 9. - 80 let Dobrohálová Antonie z Polce - Horšovský Typ. 21. 9. - 52 let Mužiková Nadežda z Hlinska - Poběžovice. 22. 9. - 85 let Kováčová Václav z Městočky - Mezhoří.

Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí a životní pohoda přeje za region

Nada Pytelková

Region Únětice

Pan Josef Laurin, rodák ze Sinekvejkovky na Volyni. Později v Uhřově se dožil v letech pěkných 70 let. Den 2. září v Medlově a Uněticích jako invalidní duchodek.

K výročí blahopěje jeho rodina a za region

Josef Voláček

Region Broumov

V druhé polovině roku 2001 se dožívají kulatého jubilea:

Igor Puhalík, 16. 4. - 40 roků, původ. Rovno. Boris Novotný, 26. 5. - 55 roků, původ. Malá Zubovitina. Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí a životní pohoda přeje za region

Jiří Pokorný

Region Nymburk

Chceme tímto gratulovali krajance z Malé Zuboviny Jančurově Anně, která bude slavit 50. Narozeniny 18. 5. t. r. a také pobírákem krajankám Turanské Čeně v Malině, 14. 4. - 40 let a Horníkovic Pavlině z Malé Zuboviny, 17. 5. - 35 let. Všem těm jubilantům hodně štěstí a zdraví přeje za region ved.

Jaroslav Ornest

Všem jubilantům blahopěje i redakce Zpravidla.

J. Kytl

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Severoamerický region

V tomto regionu se dožila 28. 4. 2001 95 let Marie Odstrčilová z Chomoutova, nyní bytem v Toronto - Kanadě. Mnoho zdraví do dalších let ji přeje syn Antonín s rodinou a také vedoucí tohoto regionu jí přeje vše nejlepší a hodně zdraví. Také její sestra při Ludmilu Dvorákovou se dožije 10. 11. - požehnaného květnu 99 let. I té patří naše nejupřímnější přání všechno dobrého a hlavě zdraví.

J. Kytl

Region Unětice

Všem známym a příslušněm dávána na vědomí, že nás navždy opustil pan Emil Nosek z Hlinska na Volyni. Byl významným Sdvojbovým armádou a po skončení války emigroval do Ameriky, kde žil v Colorado. Po skončení války se vrátil do Unětic a žil v domě svého otce. V roce 1957, kdy došlo u Vrbatského okr. Prostějov k srážce vlaků, kde zahynulo mnoho jeho přátel a mezi nimi i jeho žena Jaroslava a sám p. Nosek přišel o nohu. Po vylečení dálé pracoval jako učitelský v JZD. Vycházel 2 dny. S přibývajícími léty se objevily další nemoci a byl proto ubystroven v domě dchoudů s pečovatelkou službou v Unětově. Žemel pro těžké nemoci 2. dubna 2001 ve věku 77 let. S dráhy zemyslným jsme se rozloučili v obřadní síni městského hřbitova ve Šternberku. Rozloučili jsme se s ním se všemi vojenskými poctami, jak si to pan Nosek zasloužil.

Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadruje
Josef Voláček

Region Karlovy Vary

Oznamujeme všeň krajanům a známým, že odešla na věčnost naše členka, krajanka, všeňan paní Ludmila Vachatová ve věku 73 let. Byla z M. Zuboviny, bytem v Olově na Sokolovsku. Budí ji lehká ta země česká?

Jméno člena regionu i svým projektem pozůstalé rodině upřímnou soustrast.
Věra Pelcová

Region Chomutov

29. března žemel ve věku 82 let jeden z prvních zakladajících členů našeho regionu, býv. příslušník východní armády p. Josef Hryzil z Moldavy na Volyni, bytem v Chrábcích u Zálučí.

16. března žemel po krátké těžké nemoci ve věku nedožitých 75 let člen našeho regionu, býv. příslušník východní armády, pan Vladimír Šabáka ze Sklinců v Medlově, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast rodinám projevují
Jiřina Kačerová a Alexandr Hloušek

Region Moravský Králov

Dne 1. Dubna žemel z Barvinky, Jaroslav Žitný, nar. 24. 12. 1917, růžek v Velichovky, bytem v Olbramovicích. Byl vojákem Sdvojbový armády, účastníkem se bojů na Dukle a byl nositelem mnoha vyznamenání.

Čest jeho památky a pozůstající projekt upřímnou soustrast vyjadruje
vedení regionu

Všem pozůstajícím projevuje upřímnou účast i redakce Zpravidla.

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ - duben 2001

Region Mor. Králov.: Václav Havelka - 100 Kč.

Region Praha: Marie Mášová - Praha - 200 Kč.

Region severomoravský (zaslal Blažej Bolf): Stanislav a Jiřina Kmíloví - 100 Kč. Emilie Kmílová - 100 Kč. Antonie Hloušková - 100 Kč.

Region Karlovy Vary: Šona Becková, K. Vary - 100 Kč. Mária Čechová, Bečov nad Teplou - 100 Kč, Ludmila Tichá, Sokolov - 50 Kč. Dále 1000 Kč jako sbírka z besedy regionu.

Všem darcům se srdečně děkuje!

DARY pro region Moravský Králov

Václav Havelka - 100 Kč.

Milaně Bouzovi - 100 Kč, Mgr. Čerňáková Maria - 100 Kč.

Za region děkuje Věra Pelcová

DARY na MALÝCHOMSKÝ POMÍNK

Bedřich Males - 50 Kč, Libuše Malichová - 50 Kč, Marie Jaklová - 50 Kč, Josef Ledvina - 50 Kč, Václav Minářík - 200 Kč a Jiří Pokorný - 100 Kč - celkem Kč 550. Věnoval region Broumov, zaslal pan Pokorný.

Tiskne: NEOSET-Praha, Neklanova 17, Praha 2